

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/24/2012
Identifikačné číslo spisu:	1005200086
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1005200086.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci navrhovateľa: T.. T. F., bytom v Q., P., proti odporcovi: Slovenská advokátska komora, so sídlom v Bratislave, Kolárska 4, zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Bušovou, so sídlom v Bratislave, Tobrucká 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory o vyčiarknutí navrhovateľa zo zoznamu advokátov zo dňa 19. marca 2004, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Sp 5/2005-168 zo dňa 13. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Sp 5/2005-168 zo dňa 13. marca 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 3Sp 5/2005-168 zo dňa 13. marca 2012 podľa ustanovenia § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil rozhodnutie Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory prijaté na jeho zasadnutí dňa 19. marca 2004 o vyčiarknutí navrhovateľa zo zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory reg. č. XXXX; navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ po zložení skúšky komerčného právnika dňa 11. decembra 2003 bol dňa 29. decembra 2003 zapísaný do zoznamu komerčných právnikov na základe ustanovenia § 5 zákona č. 129/1991 Zb. o komerčných právnikoch v znení účinnom do 31. decembra 2003 (ďalej len zákon č. 129/1991 Zb.). Po zlúčení Slovenskej komory advokátov a Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky bol od 1. januára 2004 bez žiadosti zapísaný do zoznamu advokátov [§ 77 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov; ďalej len zákon č. 586/2003 Z. z.]. Navrhovateľ k žiadosti o zápis do zoznamu komerčných

právníkov pripojil diplom č. XXX/XX*XXXXXX vydaný Fakultou vyšetrovania Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti č. VŠK-32-83/IV-89 zo dňa 21. júla 1989, ktorým mal preukázať, že na uvedenej fakulte získal vysokoškolské vzdelanie v študijnom odbore právo. Ustanovenie § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 586/2003 Z. z. vyžaduje pre zápis do zoznamu advokátov získanie vysokoškolského vzdelania druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike alebo uznaný doklad o vysokoškolskom právnickom vzdelaní druhého stupňa vydaný zahraničnou vysokou školou. Navrhovateľ je však absolventom Vysokej školy Sboru národnej bezpečnosti, Fakulty vyšetrovania, študijný odbor právo, a preto túto zákonnú podmienku pre zápis do zoznamu advokátov nespĺňa. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20Cdo 1638/98, sp. zn. 26Cdo 1137/2001.

Krajský súd v súvislosti s námietkou navrhovateľa o nesprávnom obsadení Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory poukázal na ustanovenia § 76 ods. 1, § 82 ods. 1, ods. 2, ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z., § 23 ods. 2 Rokovacieho poriadku Slovenskej advokátskej komory účinného do 18. júna 2004. V čase prijatia napadnutého rozhodnutia malo byť na zasadnutí Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory minimálne desať jeho členov plus náhradníci a na prijatie platného rozhodnutia bol potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny prítomných bez ohľadu na to, či boli predtým členom Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory alebo Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky. Tento názor podporuje aj skutočnosť, že od 1. januára 2004 všetci komerční právnici zapísaní do zoznamu komerčných právnikov sa zo zákona stali advokátmi (§ 77 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z.). Za vyčiarknutie navrhovateľa zo zoznamu advokátov hlasovalo 14 prítomných členov Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory, nikto nebol proti a nikto sa nezdržal hlasovania.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie (podanom na poštovú prepravu dňa 5. apríla 2012 prostredníctvom pošty Bratislava 022), v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie; uplatnil si náhradu trov konania. Namietal, že krajský súd neposúdil všetky skutočnosti komplexne ani objektívne, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne rozhodol. Podľa názoru navrhovateľa krajský súd zistil a nesporne mal za preukázané, že navrhovateľ podmienky na zápis do zoznamu advokátov splňal (zloženie odbornej skúšky komerčného právnika, zápis do zoznamu komerčných právnikov, od 1. januára 2004 sa všetci komerční právnici zo zákona stali advokátmi). Navrhovateľ nemal byť následne posudzovaný už podľa žiadnych iných ustanovení zákona ani žiadnych iných rozhodnutí Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory. Nie je teda pravdou, že nespĺňal podmienky na zápis do zoznamu advokátov. Rozhodnutie Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory navrhovateľ považuje za nezákonné. V jeho prípade nešlo o prijatie nového advokáta, ale o advokáta, ktorý bol do zoznamu advokátov zapísaný zo zákona a ktorý už podmienky na prijatie do zoznamu advokátov splnil, pretože bol riadne a legitímne zapísaný do zoznamu komerčných právnikov podľa § 5 zákona č. 129/1991 Zb.

Navrhovateľ v doplnenom odvolaní z 5. apríla 2012 (podanom na poštovú prepravu dňa 5. apríla 2012 prostredníctvom pošty Bratislava 31) uviedol, že trvá na svojom názore, že v jeho veci rozhodovalo nelegitímne predsedníctvo. Namietal tiež, že krajský súd rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa, ktorý predvolanie súdu prevzal až 21. marca 2012, teda po termíne nariadeného pojednávania, na ktorom súd vo veci meritorne rozhodol. Krajský súd teda v čase pojednávania nemal vykázané doručenie predvolania navrhovateľovi, a preto neboli splnené procesné podmienky ďalšieho konania vo veci.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Podľa odporcu podmienku získania právnického vzdelania na právnickej fakulte ako predpoklad výkonu povolania advokáta alebo komerčného právnika obsahoval tak zákon č. 129/1991 Zb. ako aj zákon č. 132/1990 Zb. o advokácii; rovnaké podmienky upravuje aj v súčasnosti účinný zákon o advokácii č. 586/2003 Z. z. Keďže ani v čase zápisu navrhovateľa do zoznamu komerčných právnikov navrhovateľ zákonnú podmienku získania právnického vzdelania na právnickej fakulte nespĺňal, bolo povinnosťou Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory - keď sa táto skutočnosť zistila - vyvodiť zákonom predpísaný dôsledok a navrhovateľa zo zoznamu advokátov vyčiarknuť. Odporca poukázal na to, že vo veci rozhodol oprávnený správny orgán v riadnom zložení. Otázkou správneho obsadenia Predsedníctva

Slovenskej advokátskej komory sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 6Sžo/86/2008 zo dňa 19. marca 2009 (ktorý sa síce týka iného advokáta, ale ide o vyčiarknutie advokáta zo zoznamu advokátov z identických dôvodov a v ten istý deň ako je to u navrhovateľa). Odporca pripojil výpis zo zápisnice z 19. marca 2004 týkajúci sa rozhodovania o vyčiarknutí navrhovateľa. K neprítomnosti navrhovateľa na pojednávaní dňa 13. marca 2012 odporca uviedol, že navrhovateľ si zásielku neprevzal v odbernej lehote, a preto u neho platila fikcia doručenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu odvolacích dôvodov (§ 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa primárne zaoberal námietkou navrhovateľa týkajúcou sa nesprávneho procesného postupu krajského súdu, keď dňa 13. marca 2012 pojednával v neprítomnosti navrhovateľa bez toho, aby mal u navrhovateľa vykázané doručenie predvolania na pojednávanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd určil termín pojednávania na 13. marec 2012 o 10:00 h. v trojmesačnom predstihu, teda 13. decembra 2011 (č.l. 163). Dňa 21. decembra 2011 bolo predvolanie expedované účastníkom konania - navrhovateľovi aj právnej zástupkyňi odporcu. Právna zástupkyňa odporcu predvolanie na pojednávanie prevzala 28. decembra 2011. Navrhovateľ predvolanie na pojednávanie v odbernej lehote neprevzal s poznámkou pošty Bratislava 212 „adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote“ a dátumom 17. januára 2012. Zásielka bola vrátená krajskému súdu a vznikla tak fikcia doručenia podľa ustanovenia § 47 ods. 2 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak si adresát zásielku počas jej uloženia nevyzdvihne, považuje sa deň, kedy bola vrátená súdu za deň doručenia, i keď sa adresát o tom nedozvedel. V predmetnej veci tak bolo predvolanie na pojednávanie navrhovateľovi doručené 17. januára 2012. Ďalšie, opakované doručovanie predvolania na ten istý termín navrhovateľovi, ktoré navrhovateľ prevzal až 21. marca 2012, už bolo zo strany súdu nadbytočné a bez právneho významu, nakoľko rozhodujúci bol výsledok prvého doručovania predvolania na pojednávanie, a to fikcia doručenia. Navrhovateľ tak nebol ukrátený na svojich právach a nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom. Na tomto mieste odvolací súd pripomína zásadu vigilanti bus iura scripta sunt (zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí dbajú o svoje práva), ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie účastníka konania pre ochranu svojich práv, keď požaduje, aby aj účastník konania sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Navrhovateľovi nič nebránilo (navrhovateľ v odvolaní neuvádzal žiadne dôvody), aby prevzal predvolanie na pojednávanie už prvýkrát v decembri 2011 - v januári 2012 v rámci úložnej lehoty na pošte. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto vyhodnotil námietku navrhovateľa za právne irelevantnú a účelovú s cieľom vyhnúť sa nariadenému pojednávaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky následne z administratívneho spisu odporcu, ktorý je súčasťou súdneho spisu, zistil, že navrhovateľ prvýkrát požiadal o zápis do zoznamu komerčných právnikov dňa 23. februára 1999, k žiadosti pripojil diplom č. XXX/XX*XXXXXX vydaný Vysokou školou národnej bezpečnosti, Fakultou vyšetrovania dňa 21. júla 1989. Komora komerčných právnikov Slovenskej republiky navrhovateľovi listom č. 680/99/Va zo dňa 29. marca 1999 oznámila, že ho nezapísala do zoznamu komerčných právnikov Slovenskej republiky pre nesplnenie podmienky získať vysokoškolské vzdelanie na právnickej fakulte v Slovenskej republike alebo uznania právnického vzdelania získaného na vysokej škole v zahraničí. Zároveň Komora komerčných právnikov uviedla, že zákon č. 129/1991 Zb. nepripúšťa zo splnenia podmienky vzdelania podľa § 5 písm. b/ žiadne výnimky.

Navrhovateľ druhýkrát požiadal o zápis do zoznamu komerčných právnikov Slovenskej republiky dňa 11. apríla 2003, a to z identických dôvodov, priložil ten istý diplom č. XXX/XX*XXXXXX vydaný Vysokou školou národnej bezpečnosti, Fakultou vyšetrovania dňa 21. júla 1989. Na základe tejto druhej

žiadosti a po vykonaní odbornej skúšky komerčného právnika dňa 11. decembra 2003 bol navrhovateľ zapísaný do zoznamu komerčných právnikov Slovenskej republiky.

V administratívnom spise sa tiež nachádza fotokópia predvolania na pojednávanie pred Okresným súdom Žilina vo veci navrhovateľa proti Komore komerčných právnikov Slovenskej republiky o určenie splnenia podmienky získania vysokoškolského vzdelania na právnickej fakulte v Slovenskej republike sp. zn. 13C 934/1999; pojednávanie bolo nariadené na 9. decembra 2003 o 11:00 h. Žiadne rozhodnutie Okresného súdu Žilina vo veci sp. zn. 13C 934/1999 sa v administratívnom spise nenachádza, v súdnom preskúmvacom konaní ho nepredložil ani navrhovateľ ani odporca. Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako aj krajský súd v tomto preskúmvacom konaní však zistili, že navrhovateľ podal dňa 17. júna 2009 s rovnakým petitom (o určenie, že vysokoškolské vzdelanie získané navrhovateľom spĺňa podmienku na vysokoškolské vzdelanie v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike) aj určovaciu žalobu na Okresnom súde Bratislava I, ktorý rozsudkom sp. zn. 24C 279/09 zo dňa 18. októbra 2010 (právoplatným 28. decembra 2010) návrh navrhovateľa zamietol.

Predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory na zasadnutí 19. marca 2004 podľa ustanovenia § 7 ods. 1 písm. g/, ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. vyčiarklo navrhovateľa zo zoznamu advokátov z dôvodu nesplnenia podmienky získania právnického vzdelania podľa § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 586/2003 Z. z.

Jednou z podmienok pre zápis kandidáta do zoznamu komerčných právnikov a advokátov, relevantnou pre predmetné preskúmvacie konanie, bolo získanie vysokoškolského vzdelania druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte v Slovenskej republike alebo uznanie právnického vzdelania získaného na vysokej škole v zahraničí (§ 5 písm. b/ zákona č. 129/1991 Zb., § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 132/1990 Zb., § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 586/2003 Z. z.). Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že citované zákony upravovali podmienky dosiahnutia vzdelania identicky, bez akýchkoľvek odchýlok. Preto krajský súd správne dospel k záveru, že navrhovateľ už v čase zápisu do zoznamu komerčných právnikov Slovenskej republiky nespĺňal podmienku právnického vzdelania, a preto nemal byť do zoznamu komerčných právnikov Slovenskej republiky ani zapísaný. Ak sa tak stalo a navrhovateľ bol do zoznamu komerčných právnikov zapísaný, potom išlo o nelegálny zápis. Navrhovateľ už čase zápisu do zoznamu komerčných právnikov Slovenskej republiky nespĺňal podmienku právnického vzdelania; následne túto podmienku nemohol spĺňať ani pri zápise do zoznamu advokátov. Na základe uvedených skutočností vyčiarknutím navrhovateľa zo zoznamu advokátov nemohlo dôjsť k zásahu do jeho legálne nadobudnutých práv zastupovať účastníkov ako advokát (komerčný právnik), pretože mu tieto práva ex lege ani nevznikli. Najvyšší súd Slovenskej republiky na tomto mieste zdôrazňuje, že uvedená skutočnosť musela byť navrhovateľovi známa minimálne z oznámenia Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky č. 680/99/Va zo dňa 29. marca 1999 o nezapísaní navrhovateľa do zoznamu komerčných právnikov Slovenskej republiky pre nesplnenie podmienky získať vysokoškolské vzdelanie na právnickej fakulte v Slovenskej republike alebo uznania právnického vzdelania získaného na vysokej škole v zahraničí (§ 5 písm. b/ zákona č. 129/1991 Zb.). Ustanovenie § 5 písm. b/ zákona č. 129/1991 Zb. v období medzi prvou a druhou žiadosťou navrhovateľa o zápis do zoznamu komerčných právnikov Slovenskej republiky nebolo vôbec menené. Zároveň o vedomosti navrhovateľa o uvedenej skutočnosti svedčia aj ním iniciované súdne konania na Okresnom súde Žilina a Okresnom súde Bratislava I o určenie, že vysokoškolské vzdelanie získané navrhovateľom spĺňa podmienku na vysokoškolské vzdelanie v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike, pričom Okresný súd Bratislava I rozhodol v neprospech navrhovateľa.

Zákon č. 586/2003 Z. z. umožňuje žalovanému vykonávať zmeny v postavení advokáta, a teda aj jeho vyčiarknutie zo zoznamu advokátov. Podľa ustanovenia § 7 ods. 1 písm. g/ citovaného zákona komora vyčiarkne zo zoznamu advokátov toho, kto bol zapísaný do zoznamu advokátov a nespĺňal podmienky na zápis do zoznamu advokátov. Slovenská advokátska komora postupovala v súlade s citovaným zákonným ustanovením a neprekročila svoje právomoci. Neobstoí námietka navrhovateľa, že ustanovenie § 7 ods. 1 písm. g/ zákona č. 586/2003 Z. z. sa týka len novozapísaných advokátov po 1.

januári 2004, pretože to nevyplýva ani z ustanovenia § 7 ods. 1 písm. g/, ani z prechodných ustanovení § 76 až § 82 zákona č. 586/2003 Z. z.

V súvislosti so získaním právnického vzdelania na právnickej fakulte vysokej školy Najvyšší súd Slovenskej republiky pre úplnosť uvádza, že koncepcia Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti a ňou poskytovaného vzdelania bola založená na princípoch, ktoré z hľadiska právnych pomerov platných v terajšej Slovenskej republike nemôžu obstáť. Je potrebné vychádzať z obsahovej stránky pojmu „získal vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike“ a zohľadniac charakter, zameranie a náplň vysokoškolského štúdia, ktorým sa toto vzdelanie nadobudlo, zodpovedať otázku, či je totožnosť medzi „právnickým vzdelaním“ (ktoré predpisuje zákon č. 586/2003 Z. z. a pred ním aj zákony č. 129/1991 Zb. a č. 132/1990 Zb.) a vzdelaním v „študijnom odbore právo“ (ktoré získal navrhovateľ).

Za jedno z rozhodujúcich hľadísk pri riešení otázky, či štúdium v študijnom odbore právo na niektorej z fakúlt Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti sa z hľadiska obsahového zamerania krylo so štúdiom rovnako označovaného študijného odboru na právnickej fakulte niektorej z vysokých škôl (a naopak), považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky samotné označenie fakulty vysokej školy, ktorá vzdelanie poskytovala. Názov fakulty totiž podľa neho podáva nevyhnutne stručnú, no výstižnú charakteristiku fakulty, ale tiež zamerania štúdia na nej poskytovaného vzdelania a napokon aj profilu absolventa a možnosti jeho budúceho uplatnenia.

Právnické fakulty, ako inštitúcia vo všeobecnosti, vznikli oveľa skôr ako fakulty zriadené na Vysokej škole Zboru národnej bezpečnosti. Štúdium na nich nebolo podmienené existenciou určitého (napríklad služobného) právneho vzťahu k ústrednému orgánu štátnej správy, ktorý školu riadi. Právnické fakulty boli zamerané na výučbu študentov v študijnom odbore právo tak, aby absolvent právnickej fakulty bol spôsobilý vykonávať akúkoľvek právnickú profesiu v ktoromkoľvek rezorte. Úspešným záveršením štúdia v študijnom odbore právo absolvent právnickej fakulty nadobudol právnické vzdelanie. Za charakteristické znaky právnického vzdelania považuje odvolací súd jeho získanie v procese právnického štúdia na právnickej fakulte vysokej školy zameraného na nadobudnutie spôsobilosti vykonávať právnickú profesiu.

Vysoká škola Zboru národnej bezpečnosti bola síce vysokou školou univerzitného smeru poskytujúcou, okrem iného, tiež vzdelanie v odbore právo. V prejednávanej veci ale nemožno ponechať bez povšimnutia okolnosti, za ktorých bola zriadená a riadená, pretože tieto podstatnou mierou ovplyvňovali zameranie a obsahovú náplň štúdia na nej a boli určujúce pre vzdelanie, ktoré poskytovala. Zriadená bola zákonným opatrením Predsedníctva Federálneho zhromaždenia ČSSR č. 107/1973 Zb. (zrušená bola zákonom č. 181/1990 Zb., ktorý nadobudol účinnosť 31. júla 1990) za účelom zvýšenia rezortnošpecifickej kvalifikácie jej študentov a riadilo ju Ministerstvo vnútra ČSSR, resp. Federálne ministerstvo vnútra ČSSR. Sledovala interné potreby rezortu príslušných ministerstiev a hľadiská, ktoré zodpovedali úlohám zabezpečovaným týmito rezortmi v rámci daného úseku štátnej správy. Zameranie štúdia na nej zodpovedalo špecifickým požiadavkám výučby vtedajších príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti (podľa § 7 citovaného zákonného opatrenia na tejto škole mohli okrem nich študovať už len vojaci z povolania a príslušníci Zboru nápravnej výchovy, na ich služobné pomery sa pritom vzťahovali osobitné predpisy).

Úlohám a cieľom tejto školy zodpovedalo aj jej členenie na jednotlivé fakulty. Od jej vzniku na nej nebola nikdy zriadená právnická fakulta, ale len Fakulta verejnej bezpečnosti, Fakulta štátnej bezpečnosti, Fakulta ochrany štátnych hraníc a Fakulta vyšetrovania. Zriadením týchto fakúlt sa logicky nemohol sledovať cieľ poskytnúť študentom právnické vzdelanie pre potreby právnických profesií. Študent niektorej z týchto fakúlt Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti, aj keď získal vysokoškolské vzdelanie v odbore právo (navrhovateľ konkrétne na Fakulte vyšetrovania), nebol príslušnou fakultou pripravovaný na to, aby svoje vzdelanie uplatnil v právnickej profesii kdekoľvek a v ktoromkoľvek rezorte alebo charaktere povolania, ale výlučne len na výkon niektorej z profesií príslušného rezortu. To napokon potvrdzuje aj spomenutá podmienenosť štúdia existenciou služobného pomeru študenta. So

zreteľom na to je bez pochyb, že obsahová náplň i celkové zameranie štúdia na tejto škole nemohlo byť ani v študijnom odbore právo totožné s rovnako označeným študijným odborom na právnických fakultách.

Právnické vzdelanie nie je právnickým vzdelaním preto, že bolo nadobudnuté v študijnom odbore právo, ale preto, že bolo získané absolvovaním právnickej fakulty. Možno konštatovať, že zavŕšením štúdia v študijnom odbore právo absolvent Fakulty vyšetrovania Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti nenadobudol právnické vzdelanie požadované zákonom č. 586/2003 Z. z., a napokon ani zákonom č. 129/1991 Zb. (§ 5 písm. b/), a že za právnické vzdelanie možno považovať len vysokoškolské vzdelanie získané na právnickej fakulte.

Preto pokiaľ navrhovateľ získal vzdelanie na Vysokej škole Zboru národnej bezpečnosti, nespĺňa jeden zo zákonných predpokladov pre výkon advokácie, poukazujúc na aj na skoršiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 4Cdo/113/1997 zo dňa 21. októbra 1997, sp. zn. 2Sž-o-KS/74/2009 zo dňa 21. februára 2007, sp. zn. 6Sžo/86/2008 zo dňa 11. februára 2009, sp. zn. 2Sžo/111/2007 zo dňa 26. júna 2008, sp. zn. 8Sžo/24/2011 zo dňa 22. marca 2012) ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. III. ÚS 335/2012 zo dňa 1. augusta 2012). Na uvedené nemá vplyv, či navrhovateľovi bol alebo nebol udelený akademický titul doktor práv (JUDr.), nakoľko tento nie je predpokladom výkonu advokácie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s námietkou navrhovateľa týkajúcou sa nesprávneho obsadenia Predsedníctva Slovenskej republiky advokátskej komory dňa 19. marca 2004, kedy bol navrhovateľ vyčiarknutý zo zoznamu advokátov, poukazuje na svoj rozsudok sp. zn. 6Sžo/86/2008 zo dňa 11. februára 2009, ktorý sa síce týkal iného advokáta, ale aj u neho došlo k vyčiarknutiu zo zoznamu advokátov dňa 19. marca 2004 (v ten istý deň ako u navrhovateľa) a z identických dôvodov ako u navrhovateľa (nesplnenia podmienky získania právnického vzdelania na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike, pretože absolvoval Vysokú školu Zboru národnej bezpečnosti, Fakultu vyšetrovania, v odbore právo). Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozsudok sp. zn. 6Sžo/86/2008 zo dňa 11. februára 2009 v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku a uvádza relevantnú časť odôvodnenia:

„Podľa ustanovenia § 76 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2004 Komora zriadená podľa tohto zákona je právnym nástupcom Slovenskej advokátskej komory a Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky zriadených podľa doterajších predpisov.

Podľa § 82 ods. 1 citovaného zákona komora zabezpečí zvolanie konferencie advokátov najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, na ktorej sa zvolia nové orgány komory. Ak sa tak nestane, konferenciu advokátov zvolá do dvoch mesiacov minister. Na konanie orgánov do zvolenia konferencie advokátov sa primerane použijú predpisy Slovenskej advokátskej komory zriadenej podľa doterajších predpisov.

Podľa § 82 ods. 2 citovaného zákona do zvolenia predsedníctva komory v lehote podľa odseku 1 vykonáva jeho právomoci predsedníctvo komory zložené z deviatich členov a troch náhradníkov predsedníctva Slovenskej advokátskej komory a deviatich členov a troch náhradníkov predsedníctva Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky zriadených podľa doterajších predpisov. Toto predsedníctvo komory si zvolí zo svojich členov predsedu komory a podpredsedu komory. Do zvolenia nového predsedu komory vykonáva funkciu predsedu komory predseda doterajšej Slovenskej advokátskej komory.

Podľa § 82 ods. 5 citovaného zákona na konanie orgánov uvedených v odsekoch 2 až 4 sa do ich zvolenia konferenciou advokátov primerane použijú predpisy Slovenskej advokátskej komory zriadenej podľa doterajších predpisov.

Z vyššie citovaných ustanovení zákona o advokácii je zrejmé, že na riadenie činnosti oboch predchádzajúcich zlučovaných subjektov (Slovenskej advokátskej komory a Komory komerčných

právníkov Slovenskej republiky) v čase do uskutočnenia prvej konferencie novej komory zákon kreoval 18 členné predsedníctvo (+6 náhradníkov) ako spoločný kolektívny orgán, na konanie ktorého sa primerane vzťahovali doterajšie predpisy Slovenskej advokátskej komory.

Z citovaných ustanovení zákona o advokácii je potom nesporné, že kreovanie nového orgánu stanoveným počtom členov a náhradníkov za každý zo zlučovaných subjektov vyjadrovalo len princíp parity oboch týchto subjektov v novo vytvorenej komore advokátov a nemožno ho v žiadnom prípade aplikovať aj na konanie spoločného predsedníctva (napr. oddelené počítanie kvóra, oddelené hlasovanie a pod.).

Podľa ustanovenia § 23 ods. 2 Rokovacieho poriadku Slovenskej advokátskej komory zo 14. decembra 2002 (účinného do 18. júna 2004) predsedníctvo komory, pokiaľ rozhoduje v pléne, je uznášania schopné, ak je prítomná nadpolovičná väčšina jeho členov. Namiesto neprítomného člena automaticky nastupuje prítomný náhradník, ktorý sa v tom prípade pokladá za člena orgánu komory.

Podľa ods. 3 cit. ust. na platnosť uznesenia predsedníctva, pokiaľ rozhoduje v pléne, je potrebná nadpolovičná väčšina hlasov prítomných členov.

Teda v čase prijatia napadnutého rozhodnutia malo byť na zasadnutí predsedníctva Slovenskej advokátskej komory minimálne 10 jeho členov (vrátane možného nahradenia niektorého z neprítomných členov prítomným náhradníkom) a na prijatie platného rozhodnutia bol potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny prítomných bez ohľadu na to, či boli predtým členom predsedníctva Slovenskej advokátskej komory alebo Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky. Tento názor podporuje aj skutočnosť, že od 1. januára 2004 všetci komerční právnici zapísaní do zoznamu komerčných právnikov sa zo zákona stali advokátmi (§ 77 ods. 1 zákona o advokácii).

Zo zápisnice č. 3/2004 zo zasadnutia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory z 19. marca 2004 bodu VI. odsek 1, písmeno k/, ktorá je súčasťou spisu, nesporne vyplýva, že za napadnuté rozhodnutie hlasovalo 14 prítomných členov predsedníctva, nikto nebol proti a nikto sa nezdržal hlasovania.“

Z uvedeného je nesporné, že námietka navrhovateľa týkajúca sa nesprávneho obsadenia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory dňa 19. marca 2004 je zavádzajúca, nemá oporu v zákone č. 586/2003 Z. z. a vo vzťahu k zákonnosti napadnutého rozhodnutia je bez právneho významu.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že postup Krajského súdu v Bratislave ako aj jeho rozsudok č. k. 3Sp 5/2005-168 zo dňa 13. marca 2012 sú správne a v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, zákonom č. 586/2003 Z. z., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1, § 250l ods. 2, § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľ nemal v odvolacom konaní úspech a odporcovi náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.